

Als anys 1389 o 1390 els habitants de les parròquies que formaven el terme del castell de Mataró es refusaren a donar compliment a una ordre de *recolleta* manada pel seu senyor. És més: en uns avalots assaltaren el castell, cosa que dóna peu a la formació d'un procés a la cort reial. Això i les crescudes despeses a què varen haver de fer front (signe, d'altra banda, d'una economia florent que féu possible de sufragar-les), la protecció que els mateixos habitants reberen de Joan I, l'*Amador de la gentilesa*, i la sentència reial absolutòria a llur favor, constitueixen un episodi crucial de la història de Mataró que fins ara havia romàs oblidat entre els registres de la cancelleria règia.

EL SENYOR DEL CASTELL DE MATARÓ VERSUS LA UNIVERSITAT DEL TERME

Al darrer decenni del segle XIV les parròquies de Mataró, Sant Andreu i Sant Vicenç de Llavaneres constituïen una comunitat local sota la denominació d'universitat del terme del castell de Mataró. Aquesta universitat no comptava encara amb un cos de govern institucionalitzat —com tindria anys més tard— sinó que es regia mitjançant assemblees deliberants —quan era autoritzada a fer-ho— que eren convocades a toc de les campanes de les esglésies parroquials del terme i se celebraven a la plaça del mercat de Mataró o al seu fossar.

A l'època a què ens referim la jurisdicció de les tres parròquies encara pertanyia al castell. En aquells moments, aquest era d'Isabel i Aldonça, filles de Pere Arnau Marquès, el senyor del castell de la Roca, i de la seva muller Maria, difunta. Com que les esmentades germanes eren encara menors d'edat, el seu pare, Pere Arnau, actuava sempre com a legítim administrador d'ambdues (1).

Els registres de la Cancelleria reial corresponents a l'any 1391 contenen una sèrie de provisions i disposicions reials en favor de la universitat del terme del castell de Mataró, relacionades amb un episodi de la seva història, d'extrema gravetat, inèdit fins ara, que posa ben de manifest la tibantor a què havien arribat a aquells temps les relacions entre el senyor jurisdiccional i els seus vassalls.

La primera dada que apareix relacionada amb aquest afer és una provisió atorgada per Joan I en favor dels prohoms del lloc i terme del

castell de Mataró, signada a Saragossa el 17 de gener de 1391, mitjançant la qual els concedeix llicència i facultat pel temps d'un any, per a convocar i congregar-se, imposar talles entre ells i exigir-les, i vendre censals i violaris amb garantia de la universitat i dels particulars del terme i de llurs béns, fins a un import de dos mil florins d'or d'Aragó. Tot plegat amb la finalitat de reunir diners per a defensar-se d'una causa o procés que havia estat promogut contra ells (2).

D'aquesta llicència en feren ús ben aviat. Sabem que pocs dies després se celebrà una assemblea al fossar de l'església de Mataró per a nomenar síndics o procuradors que representessin la universitat del terme (3), però no en coneixem cap més actuació. En canvi, per l'octubre del mateix any, Joan I signà a Balaguer, els dies 23 i 24, unes altres provisions que constitueixen una ampliació d'aquella primera del mes de gener, la qual perfeccionen (4). El contingut d'aquestes darreres disposicions ens permet de conèixer que la causa a què havien de fer front els habitants del terme del castell de Mataró era sobre matèria criminal i que es trobava pendent en la cúria reial. El procés havia estat instat pel procurador fiscal del rei i Pere Arnau Marquès en la seva qualitat d'administrador legítim de les filles del seu primer matrimoni, i per a començar la causa el rei havia comissionat Berenguer Vives, doctor en lleis, i Francesc de Sant Dionís, i després per manament de l'infant Martí, hom havia passat la comissió, per a continuar el procés, a Mateu de Quer, llicenciat en decrets, i Francesc de Puig, jurista barceloní.

Joan I segons figura a l'arbre genealògic dels comtes-reis de Catalunya, que es conserva a Poblet.

Amb una de les esmentades provisions Joan I manà la cancel·lació i l'anul·lació de les manlletes i obligacions que amb relació al procés havien estat imposades i de les quals n'havien fet responsables els habitants del terme mataroní. Ultra això, el rei va renovar la facultat que els havia concedit pel gener per a fer convocatòries i reunir-se, però ara pel temps que durés la gestió de llur defensa, i també elevà la quantitat màxima de la venda de censals i violaris a 2.500 florins d'or, tot donant-los també permís per a imposar talles, redelmes i altres drets de tipus fiscal, particularment un onzè que gravés les collites, el consum i en general els ingressos dels habitants del terme (5). I tot això igualment amb la finalitat de reunir cabals amb els quals poder satisfer deutes o redimir censals i violaris que ja havien estat venuts amb anterioritat.

Encara, com a major cautela, Joan I posà els prohoms, particulars i famílies del terme del castell de Mataró, ensems amb llurs béns mobles i immobles, sota la seva protecció, guia, custòdia i especial comanda, i àdhuc els autoritzà a fer-ne públic pregó —si calia— i posar penons reials (el penó de les quatre barres) en senyal d'aquella protecció al llocs, cases i masos del terme (6). Aquesta empara reial s'havia donat i es continuaria donant encara dins del segle següent principalment quan unes poblacions subjectes a un senyor

jurisdiccional decidien independitzar-se'n i posar-se sota el domini reial, puix que per això els calia celebrar assemblees per a designar síndics, recaptar diners, etc., les quals coses eren a vegades pertorbades pels senyors dels termes (7).

Amb les mateixes provisions Joan I també atorgà als prohoms del terme del castell altres facultats accessòries, com les d'atribuir als col·lectors de les imposicions fiscals la força legal per a poder exigir-les, i disposà també que no fos impedida la publicació de pregons anunciant la venda de l'arrendament de semblants imposicions, pel cas que el senyor del castell o els seus batlles hi possessin dificultats. Això no obstant, Joan I també deixa ben clar que dóna aquestes llicències per ésser necessari per la causa que havia de jutjar, però sense sentar precedent ni constituir una derogació de drets. Cal recordar que l'avi d'Isabel i Aldonça, Pere de Màrgens, havia adquirit el castell de Mataró amb el mer i mixt imperi i que per tant aquelles concessions reials constituïen una intromissió en les facultats que competien al senyor jurisdiccional.

Finalment, amb una sentència signada a Vilafranca del Penedès, el primer de setembre del mateix any, Joan I féu remissió de la causa criminal que havia estat intentada contra els prohoms i particulars del terme del castell de Mataró, absolent-los totalment i anul·lant les accions promogudes contra ells. El text de la referida sentència ens revela —com veurem— la gravetat dels fets esdevinguts en el propi castell del seu senyor (8).

Segons l'esmentada sentència, els prohoms i particulars del terme del castell mataroní havien estat denunciats a la Cort reial que en una major part, a mà armada i d'una manera deliberada, sense témer la jurisdicció del rei ni la del senyor del castell, s'atansaren a aquest darrer d'una manera tumultuosa i en forma d'avalot. En ell hi era present Pere Arnau Marquès, al qual i a les seves filles insultaren amb paraules nefandes i injurioses i amb un aspecte furiós (*verbis nephandis et iniuriosis ac furiosis aspectibus*) per tal que revoqués unes crides que havia fet ordenant que tots els seus vassalls es proveïssin dins d'un determinat termini, d'una certa arma —que el document no expressa— i que es recollissin amb tots els seus béns i provisions dins del castell per tal de protegir-s'hi de l'escomesa d'una gent armada, de nació estrangera, que segons veu pública volia entrar al Principat de Catalunya per a damnificar-lo.

Davant d'aquestes paraules desenfrenades, Pere Arnau va voler prendre Pelegrí Catà, un

dels principals homes que havien proferit en insults. Aquest darrer, oblidant-se —continua dient la sentència— de la seva salvació i de la fe deguda a Pere Arnau Marquès, prenent amb la mà el punyal exclamà: “Qui m’agafarà? Feu-vos enrera” (*Quis capiet me. Tirau vos atras*). Per això Pelegrí fou pres i posat a la tàvega o presó del castell, i mentre s’hi trobava els homes del terme entraren tumultuosament i amb avalot al castell, injuriant grosserament (*verbis asperis et iniuriosis*) Pere Arnau Marquès pel tal que alliberés Pelegrí. Aquell, a la força i per por que no el matessin a ell i a les seves filles, o no els precipitessin per l’exterior dels murs, va haver de fer-ho i revocà les crides. Els habitants del terme també foren acusats d’haver-se reunit després, tant de nit com de dia, sense la llicència i permís del seu senyor, d’haver ordenat talles entre ells, i comès altres actes contra Pere Arnau Marquès i les seves filles i els seus oficials.

Ignorem l’any en què esdevingueren aquests fets. Però com que el seu origen és una crida feta pel senyor jurisdiccional de Mataró, manant que la gent es recollís al seu castell, això i la data de la sentència —1391— ens mou a creure que es troben inserits dins dels successos produïts per l’entrada

al Rosselló, dos anys abans, d’unes companyies del comte d’Armanyac, el qual pretenia reivindicar, com ja se sap, uns drets que la infanta Isabel de Mallorca havia cedit a Lluís d’Anjou. Aquestes companyies lliguen amb la *gentium armigerarum extranee nationis* a què es refereix la sentència.

El privilegi de recollida o *recolleta* facultava els senyors dels castells per a aplegar-hi la gent de llurs termes en cas de perill, però també comportava una sèrie d’obligacions per part de les poblacions, a vegades molt costoses. Així ens ho sembla, per exemple, l’ordre de *recolleta* publicada pels mateixos temps —concretament, l’any 1390— pel castell de Montclús, al veí vescomtat de Cabrera, en la qual no hi manca, d’entrada, la imposició d’una talla per a satisfer unes despeses de gent d’armes, l’obligació de lliurar provisions, llenya etc., al castell, i àdhuc a contribuir a l’adquisició d’una bombardà! (9). Qui sap si la crida feta pel castell de Mataró disposant la recollida era encara més onerosa. La reacció dels vassalls de Pere Arnau Marquès, oposant-s’hi d’una manera tan contundent així ens ho porta a creure.

J.M. Pons i Guri — Joaquim Llovet

NOTES

1. Així, en una època signada el 1394 que esmenta Josep M. Pellicer en *Estudios Histórico-Arqueológicos sobre Illuro* (Mataró 1887), 411. És possible que aquesta escriptura sigui la mateixa que es troba a l’Arxiu Històric de Protocols de Barcelona, notari Bernat Nadal, *Tercius liber an. nat. Dom. MCCCXCIII*, 7 setembre 1394. Pere de Màrgens, conseller i escrivà reial, pare de Maria, la primera muller de Pere Arnau Marquès, havia adquirit el castell de Mataró, amb el mar i mixt imperi i amb tota altra jurisdicció civil i criminal, l’any 1366 (Arxiu de la Corona d’Aragó. Barcelona, Cancelleria (ACA,C), reg. 966, fs. 113r-118v).

2. ACA,C, reg. 1899, fs. 96r-96v.

3. Arxiu Municipal de Mataró (AMM), pergamins, 24 febrer 1391.

4. ACA,C, reg. 1900, fs. 125v-127r, 136r, 155v-157r, 176v-177v.

5. Sobre el referit onzè, veg. Joaquim Llovet, *La imposició de l’onzè a Mataró l’any 1392*, dins “Fulls del Museu Arxiu de Santa Maria”, núm. 8 (juliol 1980), 4-13.

6. Veg. Apèndix, núm. 1.

7. Una protecció semblant fóra concedida per Joan II, l’any 1476, a Pere dez Bosch, del qual era el castell de Vilassar, i als jurats i particulars de la vila de Mataró i de les parròquies de Vilassar, Argentona, Cabrera i Premià, probablement com a conseqüència de l’enfrontament que ja tenien amb Pere Joan Ferrer, a qui el rei acabava de concedir la baronia sobre les referides poblacions (AMM, “Llibre de Privilegis”, I, fs. 40r-42r).

8. Veg. Apèndix, núm. 2.

9. Veg. Apèndix, núm. 3 i 4.

APÈNDIX DOCUMENTAL

I

Balaguer, 23 octubre 1391

Joan I posa sota la seva protecció i empara els prohoms i singulars del terme del castell de Mataró.

Nos Iohannes etc. Cum spectet ad principis potestatem futuris subditorum periculis precavere et a calumpniantium viribus defendere debiles ut per sue provisionis industriam conantes offendere retrahat a delicto er oppressum liberet a maligno. Ideo ut vos probi homines et singulares termini Castri de Materone diocesis Barchinone ac uxores, filii, filie, familie et bona vestra per nostre protectionis presidium a persecutoribus vestris valeatis salubrius perseverari, licet omnes in nostra existentes dicione sub nostra protectione constituti existant, verumtamen quia magis timeri solent que specialiter iniunguntur. Quod que generaliter imperantur. Cum presenti carta nostra ponimus, recipimus et constituimus vos dictos probos homines et singulares dicti termini necnon uxores, filios, filias et familias cum omnibus bonis vestris et cuiuslibet vestrum et eorum, mobilibus et immobilibus habitis et habendis, sub nostra protectione, guidatico, custodia et speciali comanda. Ita quod nullus de nostri gratia vel amore confidens audeat vel presumat per se vel per alium seu alios, palam vel occulte, vos dictos probos homines et singulares aut aliquem ex vobis, uxore, filios, filias, familias aut bona vestra et eorum mobilia et imobilia seu alicuius vestrum et eorum invadere, capere, ledere, dampnificare, depredari, offendere, detinere, arrestare, marchare, pignerare vel alios quomodolibet impedire culpa crimine vel debitis alienis, nisi vos aut aliqui vestrum principales fueritis aut fideiussorio nomine obligati, nec etiam in his casibus nisi prius in vobis vel illis fatica inventa fuerit de directo et si ac in quantum ius et ratio id fieri permittant nec alias vobis et eis dampnum vel malum in personis vel bonis facere vel inferre, aut iniuriam vel

2

Vilafranca del Penedès, 1-desembre-1391

Joan I absol els prohoms i singulars del terme del castell de Mataró en el procés instat contra ells per Pere Arnau Marquès.

Nos Iohannes etc. Attendentes vos probos homines et singulares termini castri de Materone infra vicariam Barchinone et Vallensis siti apud nostram curiam fuisse delatos seu etiam inculpato quod vos seu vestram maior pars manu armata et mente deliberata nostram et domini dicti castri iurisdictionem non metuendo per viam tumultus et d'avalot accessistis ad dictum castrum in quo

offensam seu violentiam aliquatenus irrogare. Mandantes per eandem Gubernatori Cathalonie, Vicario Barchinone et Vallense, ceterisque universis et singulis officialibus et subditis nostris presentibus et futuris et ipsorum officialium locatenentes quatenus protectionem, custodiam, comandam atque guidaticum nostra huiusmodi teneant firmiter et observent et ab omnibus faciant teneri et inviolabiliter observari. Et ut nullus valeat ignorantiam allegare, eam publicari faciant si fuerint requisiti voce preconis, necnon in domibus vestrum ponant sive poni aut affigi faciant pennones regales in signum presentis protectionis seu sindici vestri in defectu dictorum officialium ex nostra concessione quam eis concessimus cum presenti impunes dictos pennones apponere valeant in populis seu in illis locis, domibus seu mansis quibus eis videbitur infra terminos prenotatos. Quodque dictas preconizaciones fieri faciant nostro mandato. Si quis autem ausu temerario ductus contra premissa vel eorum singula aliquid attentare presumpserit, iram et indignationem nostram ac penam mille aureorum nostro erario applicandorum se noverint ipso facto absque ullo remedio incursum dampno illato primitus et plenarie restituto. Adicietes quod vos et ipsi eisdem casibus et in eisdem causis in penam presentis protectionis censeamine incidisse in quam quicumque alii vos aut ipsos ut premittitur offendentes inciderent ipso facto ut utriusque equalitas observetur. In cuius rei testimonium hanc fieri et nostro sigillo appendicio iussimus comuniri. Datum in villa Balaguerii, vicesima tertia die octobris anno a Nativitate Domini M^o CCC^o XC primo, regni que nostro quinto. Guillelmus Venguti.

Dominus Rex presente tesaurario mandavit michi Jacobo Quintà et fuit recognita per Sperante in Deo Cardona. = Pro.

ACA,C, reg. 1900 fs. 155v - 156r.

presens erat Petrus Arnaldi Marques pater et legitimus administrator ut asseruit suarum filiarum quarum dictum castrum existit, cui Petro Arnaldi verbis nephandis et iniuriosis ac furiosis aspectibus dixistis contra eum et filias predictas minas proferendo ut revocaret preconizaciones quasdam quas fieri fecerat pro rei publice utilitate et vestri conservatione videlicet quod vos omnes et singuli vestrum infra certum tempus haberetis certa arma tunc nominata et cum omnibus bonis et victualibus vestris recolligeritis vos intus castrum predictum taliter quod inibi preservemini ab insultibus gentium armigerarum extranee nationis que ut tunc fama publica predicabat principatum Cathalonie causa illum dampnificandi intraverant seu intrare debebant quorum verborum efreno et indissolubili prolatu idem Petrus Arnaldi volens capere sicut cepit Pelegrinum

Catà unum ex illis principalibus vestrum qui dicta verba protulerunt, idem Pelegrinus immemor sue salutis et fidei qua tenebatur et tenetur dicto Petro Arnaldi nomine predicto se modicum retrahens manum suam cum ense sive *punya* quem deferebat aposuit dicendo "quis capiet me. *tirau vos atràs*", quo Pelegrino ob hoc tamen capto existente in *tàvega* sive carcere dicti castris, intrastis dictum castrum tumultuose et *avolotando* dictum Petrum Arnaldi dicendo et iniuriando ei verbis asperis et iniuriosis ut liberaret a dicto carcere dictum Pelegrinum, quod vi et metu ut eum filias et familiam suam morti non traderetis seu per vos gladio non interfecerentur vel per menia dicti castris precipitarentur, facere habuit et predictas revocavit preconizationes. Ulterius quod vos congregastis pluries nocte dieque faciendo et ordinando inter vos tallias et alios actus tangentes et facientes contra dictum Petrum Arnaldi et eius filias, quarum est dictum castrum et earum officiales absque ipsarum seu cuiusvis earum nomine licentia et permissu pluraque alia crimina et delicta comisistis ut continetur in capitulis contra vos oblatis et in processibus ex inde actitatis et super quibus nobis existentibus in civitate Barchinone et post nostrum recessum Infans Martinus Dux Montisalbi generalis gubernator et frater noster carissimus inquiri mandavimus et fecimus. Attendentes etiam vos qui de predictis immunes et insontes assèritis vos esse summississe libere nostre gratie et mercedi et volentes in hiis potius miseri quam ulcisci, Tenore presentis absolvimus remittimus difinimus et etiam perpetuo relaxamus vobis omnibus probis hominibus et singularibus dicti termini et cuilibet vestrum omnem actionem, questionem, petitionem et demandam omnemque penam civilem et criminalem et aliam quamlibet quam nos vel nostri officiales, possemus facere proponere vel movere contra vos et bona vestra et cuiuslibet vestrum aut vobis seu aliqui ex vobis infligere seu inferre occasione seu etiam ratione predictorum criminum et aliorum in dicta inquisitione et processibus supradictis specificatorum volentes et expresse ac specialiter de nostra certa scientia consencientes quod dicta remissio et diffinitio sit perpetuo, et obtineat roboris firmitatem in omnibus dictis criminibus seu excessibus non expressatis specialiter seu expresse ac si specificata essent specialiter et expresse. Ita quod sive in predictis vel aliquibus ex eis vos seu aliqui vestrum comuniter vel etiam divisim culpabiles fueritis sive non, nequeat fieri contra vos aliquos seu aliquem vestrum aut bona vestra et eorum seu eiusdem in iudicio vel extra aut alibi quandocumque per nos vel nostros officiales seu aliorum ipsorum questio aliqua petitio controversia vel demanda seu impedimentum aliquod, imo sitis vos et quilibet vestrum sit inde perpetuo quitii et quitius ac liberi et plenarie absoluti ac absolutus vobis tamen et quolibet vestrum existentibus peratis querelantibus de vobis et quolibet vestrum et omnibus predictis civiliter dumtaxat iustitie facere complementum. Salvantes quod vobis et vestrum quilibet perpetuo in omnibus famam vestram, quem non intendimus nec etiam volumus quod per predicta vel per aliquod predictorum criminum ac per presentem seu per contenta in eadem infamiam aliquam iuris vel facti aliquatenus incurratis vel incurrat imo sit rationibus predictis aut ratione dictorum criminum seu alicuius eorum infamiam aliquam facti aut iure vos aut vestrum aliquis incurristis seu incurrerit quod tamen non intendimus nec etiam

volumus Nos ex plenitudine Regie potestatis ex certa scientia specialiter famam vestram et cuiuslibet vestrum integram restituimus quo ad dignitates honores testimonia et ad omnia etiam alia in quibus posset aliquis restitui etiam si maiora forent superius expressatis que parem vim et per inde habere volumus ac si hic specialiter et singulariter exprimerentur. Supplentes predicta et quodlibet predictorum, si necesse fuerit, ex plenitudine nostre Regie potestatis non obstante iure aliquo predicta vel aliquod predictorum possent retardari, impediri, vel etiam aliquo modo annullari. Mandantes per eandem supradicto et magnifico Infanti Martino Duci Montisalbi carissimo fratri et generali gubernatori nostro ac gubernatori Catalonie, vicario Barchinone et Vallense, ceterisque universis singulis officialibus et subditis nostris presentibus et futuris et dictorum officialium locatenentibus quatenus remissionem diffinitionem et absolutionem ac dispensationem et preservationem nostras huiusmodi et alia omnia et singula supradicta rata et grata vobis et vestrum cuilibet et bonis vestris et cuiuslibet vestrum tam coniuncti quam divisim perpetuo teneant firmiter et observent tenerique et ab omnibus et singulis observari inviolabiliter faciant et non contraveniant nec aliquem contravenire permittant aliqua ratione, si iram et indignationem nostram cupiunt evitare. Mandantes insuper omnibus notariis et scriptoribus in quorum posse obligationes manuleutas aut alias scripturas sive securitates predicti homines aut alii pro eis coniunctim vel disiunctim fecerint quod per exhibitionem huius incontinenti sub pena centum morabetinorum auri nostre erario applicandorum cancellent et cancellare habeant et teneantur quem nos tenore presentis eas pro cancellatis et nullis habemus et semper volumus haberi. In cuius rei testimonium hanc fieri et sigilli nostri appenditii munimine iussimus comuniri. Datum in Villafrancha Penitensis prima die decembris anno a Nativitate Domini millesimo trescentesimo nonagesimo primo, regni que nostri quinto. Vm. de Ponte.

Dominus Rex presenti Thesaurario
mandavit michi Iacobo Quintà.
Dominus Rex habuit eam provisam
Petrus de Beuiure. Pro.

ACA, C, reg. 1900 fs. 149r - 150r.

3

Santa Maria de Palautordera, 29-desembre-1389.

Crida feta pel batlle del terme del castell de Montclús, ordenant la imposició d'una talla per despeses de defensa.

In cellaria Sancte Marie de Palatio .xxix^a. die decembris anno predicto.

Ara hojats tuyt generalment per manament del honrat en Francesch de Montclús, batlle del terme del castell de Montclús, de part del noble senyor mossèn en Bernat de Cabrera, que per dissapte tot die, tothom del dit terme hajan pagats per cascun foch .viii. sous e .vi. diners segons ordonació novallament feta per pagar lo sou dels

homens d'armes qui són ordonats per foregitar los enamichs qui ara són en la terra. En altre manera passat lodit die correrie mogobell a tot lo terme.

Encara més que null hom no isque de la sellera de Palau tro hajan ordonat .ii. homens de cade parroquia qui pertenesquen lo tall a se.n porte lur part, sots pene de .lx. sous per cascun e que de continent ajusten e leven la dite talla.

Encare més que nul hom no trague negun gran del seller del castell sens que no y sien dos o lo batlle present, sots pene de .lx. sous per cascun e de perdre lo gran.

Arxiu Històric Fidel Fita. Arenys de Mar (AHFF), Notaria de Montclús, n° 185 (8°), f. 4r.

4

Santa Maria de Palautordera, 2 gener 1390.

Crida ordenada pel batlle del terme del castell de Montclús, manant la recollita de la gent al castell i contribució a la seva defensa.

Secunda die ianuarii anno predicto.

Ara hojats tuyt generalment per manament del honrat en Francesch de Montclús batlle del terme del castell de Montclús, de part del molt noble senyor mossèn en Bernat de Cabrera, que tota dona maridada qui sie poblade del dit castell avall so és en lo plan de Palau o a Pertegas de qualque bande sie, de anit avant ab tots lurs infants de .vi. anys avall jaguen e stiguen continuadament dins lo dit castell, e que de aquí no isquen sens licentia del dit batlle tro altre manament hajan en contrari sots pena de cors e de haver.

Encara que tothom per demà tot die, hajan recullida tote lur roba e vitualla dins lo dit castell, sots pena de .d. sous per cascun.

Encara que per digous tot die tothom qui no haje mesa ferma ne haje portada una quartera e de aquella feta relació al dit dit batlle sots la dita pene.

Encare que nul hom no isquen de la segrera de Santa Maria de Palau tro hajan dat recapte que hajan diners per comprar una bombardarda e .i. hom qui la compra sots pene de .xx. sous per cascun.

Item cada hom dins spay de .v. dies hajan fet compliment a metre dins lo castell .x. somades de le [n] ya, so és casc[un] .i.^a somade sots pena de .x. sous per cascun e que nul hom no.n gos cremar sots la dite pene.

AHFF, Notaria de Montclús, n° 185 (8°), f. 4r - 4v.

Florí, or, encunyat durant Joan I.